

Sao Nicolau ile Sao Vicente adaları arasındaki 45 millik mesafede üç küçük ada bulunuyor. Raso, Branco ve Santa Luzia adlı bu adalarda yerleşim yok. Cape Verde Cumhuriyeti sadece deniz kuşlarının yaşadığı bu ıssız adaları doğal koruma alanı ilan etmiş. Adalara gitmek için teorik olarak yetkililerden izin almak gerekiyor, ancak pratikte durum farklı. Eğer demirlemeye pek müsait olmayan adalara gitmeyi göze aldıysanız, gidiyorsunuz. Karışan yok.

Adaların bir başka özelliği de haritalardaki konumlarıyla gerçek konumlarının farklı olması. Buralara pek gelen giden olmadığından olsa gerek, doğru düzgün haritalandırılmamışlar. Uzaklar II Branco adacığının güneyine demirlediğinde haritadaki mevkimiz adanın tam aksi yönünde, bir mil kadar kuzeyinde gözüküyordu! Zaten kılavuz kitap da adalar arasından sadece gündüz geçilmesini ve elektronik seyir cihazları yerine gözle görerek seyir yapılmasını tavsiye ediyor.

Branco'ya yaklaşırken rüzgâr kuzeydoğudan dört kuvvetinde esiyordu. Adanın rüzgârtına girince o tatlı tatlı esen rüzgâr birden yön değiştirip fırtına şiddetini aldı. Gözümüze kestirdiğimiz beyaz kumlu bir girintinin açığına (16° 38.819 N - 024° 39.795 W) demir attığımızda rüzgâr 45 knot'ı bulmuştu. Adanın kılavuz kitapta yazan bir başka özelliği de, işte bu çılgın 'civarnalar'. Sarp yamaçlara çarpan rüzgâr yön değiştirip, hızlanarak deliler gibi aşağıya iniyor. Demir yerinde kıyamet kopuyor, halbuki bir mil dışarıda hava süt liman. İnsan adanın bu özelliğini bilmeseydi, hava bozdu diye düşünecek. Belki de günlerce demir yerinden ayrılmaya cesaret edemeyecek.

Branco Adası denizin içinden dimdik çıkan siyah kayalardan meydana gelmiş. Vahşi bir güzelliği var. Sanki bu dünyaya ait değilmiş gibi duruyor. Denizin ortasında, kara bir piramidi andırıyor. Dışarıdan görebildiğimiz kadarıyla adada tek bir düz alan yok. Adanın yamaçları deniz seviyesinden ortalara kadar çıkan bembeyaz kumdan bir örtüyle kaplı. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Havuzlukta oturup bunun nasıl olmuş olabileceğini düşünüyoruz. Ben, ada sudan çıkarken dipteki kumu da sırtlanıp çıkmış, en tepedeki kumlar zamanla aşağılara dökülmüş ve bu etek oluşmuş, diyorum. Sibel, bu tezimi saçma buluyor. Ona göre dalgalar sahildeki kum kayalarını aşındırmış, rüzgâr da kumu yukarılara üfürmüştü.

Suyun altı balık kaynıyor. Akşam için bir papağan balığı vuruyorum. Hava kararınca adanın yegâne sakinleri olan kuşlar açık denizden evlerine dönüyorlar. Adalarına bir yabancı gelmesine şaşırılmış olmalı ki, Uzaklar II'nin direğinin tepesinde çığlıklar atarak dönüyorlar. Gece ay doğunca, gündüz nasıl oluştuğunu tartıştığımız kumlar parlamaya başlıyor. Ayın şavkı adanın beyaz eteğinden yansıyıp Uzaklar'ı aydınlatıyor.

Ertesi gün doğudan iri soluganlar gelmeye başlayınca demir yerimizi değiştirmeye karar verdik. Ancak demir dipteki kayalara takılmış. Kurtarmak için daldım, ama nafile. Zincir plaka şeklindeki taşların altına dolanmış, nefesle kurtarmam çok güç. Sibel tüple dalıp zinciri neta etti. Bir mil batıda, hoşumuza giden bir başka yer bulup demirledik. Buranın koordinatı da: 16° 39.499 N - 024° 40.678 W Burası da rüzgârlı, ama doğudan gelen ölü denizlerde daha rahat bir yer.

UzaklarII şimdi bir başka adada. Santa Luzia Adası'nın güneybatısındaki bir koyda demirliyiz.

Burada da haritaya pek güvenmemek gerekiyor. 16° 45.827 N - 024° 45.553 W olan mevkiimizi haritaya koyduğumuzda, tekne adanın ortasındaki tepenin üzerinde çıktı! Burası diğerlerinden daha büyükçe bir ada. Beyaz kumlu uzun bir kumsalın arkasında içeri doğru giren geniş bir ova ve daha ileride yüksek tepeler gözüküyor. Dürbünle etrafı tararken koyun güney ucunda, sahilden biraz içeri kurulmuş beyaz bir çadır gördük. Önünde karaya çekilmiş iki küçük kayık var. Geceleri çadırdan zayıf bir ışık yansıyor. Anlaşılan bu adada yalnız değiliz. Ancak karadakilerin kim olduklarını henüz öğrenemedik. Güneydoğudan gelen iri soluganlar kumsalda gürültüyle kırılıyorlar. Üç gündür karaya çıkmak için ölü denizlerin hafiflemesini bekliyoruz.